

## la Teatrul Dramatic din Braşov

*Începînd cu acest număr, reluăm tradiţionalele noastre colocvii pe teme profesionale şi dezbateri la masa rotundă. Cap de serie, Teatrul Dramatic din Braşov, ale cărui eforturi din ultimele stagii — materializate în repertoriu şi în calitatea mai multor spectacole, ca şi în iniţiativa organizării Festivalului de teatru contemporan (în această stagiune, la cea de-a treia ediţie) — atrag, pe drept cuvînt, atenţia.*

*Gazde au fost: VICTORIA NEGREA, preşedintă a Comitetului judeţean de cultură şi educaţie socialistă; EUGEN MERCUS, regizor, directorul teatrului; MIRCEA MARIN, regizor; NICOLAE ALBANI, actor, preşedintele Comitetului oamenilor muncii şi secretar al organizaţiei de partid din teatru; DIMITRIE ROMAN, secretar literar; MIRCEA ANDREESCU, CONSTANTIN BABII, NICOLAE MANOLACHE, VIRGINIA ITTA MARCU, DAN SANDULESCU, actori.*

*Din partea redacţiei: MIRA IOSIF.*

**REDACTIA:** *Pe harta noastră teatrală, Braşovul deţine un loc de frunte, cîştigat, în ultimii ani, printr-un efort consecvent. Teatrul a început să-şi contureze profilul prin repertoriul azat pe literatură dramatică contemporană, prin înscrierea pe afiş a unor titluri inedite; el a dobîndit prestigiu şi prin Festivalul de teatru pe care îl găzduieşte, competiţie cu caracter republican, marcantă în ansamblul manifestărilor de cultură teatrală. E momentul, la acest început de stagiune, să cercetăm, împreună, „starea” trupei, să notăm atît realizările, cît şi lipsurile ce persistă, ca, din această analiză colectivă, spre folosul său, precum şi al întregului front teatral, să rezulte învăţăminte, sugestii, perspective.*

**EUGEN MERCUS:** Un principiu de bază, care funcţionează în teatrul nostru, este ca via dorinţă de afirmare a actorilor să se realizeze prin afirmarea instituţiei. S-a instaurat, de la un timp, un spirit nou, care unifică forţele în vederea succesului colectiv. Oamenii vor să muncească, să repete, cu condiţia ca energia lor să fie investită în piese bune şi să li se asigure îndrumarea de către regizori calificaţi. Urmărim, deci, calitate în repertoriu, calitate în realizare. Alexandru Tocilescu, de pildă, invitat pentru o montare, a strins imediat în jurul lui actorii, datorită capacităţii sale de a înnoi mijloacele de joc. Actorii noştri sînt maturi, au multă experienţă de teatru, dar simt ca o nevoie vitală să se înnoiască. Am să spun direct care este problema „numărul unu”, cea de care depinde afişul şi, de fapt, existenţa noastră: sîntem bătrîni. Media de vîrstă a colectivului este de 43 de ani şi patru luni. N-avem tineri. N-avem posturi pentru absol-

venţi. N-avem actori care să facă faţă cerinţelor unui repertoriu adecvat publicului tînăr. Sîntem, ca în orice teatru încadrat la categoria a doua, trezeci de actori (douăzeci de bărbaţi şi zece femei), fixaţi pe o veche, foarte veche schemă, stabilită la înfiinţarea instituţiei; dorinţa noastră, adevărat program, de a face teatru contemporan, tînăr, pentru un public nou în plină formare, se izbeşte de blocajele birocratice care împiedică înprospătarea trupei. N-avem nici bătrîni. Pentru anumite roluri, cînd „compoziţiile” nu merg, trebuie să-i „închiriem”... De aici, enorme dificultăţi în construirea repertoriului...

**NICOLAE ALBANI:** Momentul actual se caracterizează prin „febră artistică”. Nu lincedim, nu somnolăm, avem o stare de nemulţumire creatoare; se manifestă preocuparea tuturor pentru un bun repertoriu, pentru piese noi care să ne salte, să răspundă nevoilor noastre de creştere. Teatrul nostru a devenit, aşa cum au apreciat forurile locale de partid şi de stat, un instrument pus în slujba formării conştiinţelor; dar, să nu uităm, sarcinile ce ne revin sînt uriaşe. Publicul braşovean are un specific pronunţat, e tînăr, trebuie să-l formăm. În această privinţă, între noi au avut loc înverşunato lupte de opinie, ale căror atitudini extreme au fost: una, *să ne potrivim cerinţelor marelui public, să „coborim” la el, să-l distrăm, cealaltă — să ridicăm publicul la exigenţe superioare, să-l înălţăm...*

**VICTORIA NEGREA:** Ne confruntăm cu o serie de probleme, rezultat al mutaţiilor produse de ritmurile dezvoltării industriale, care au atras enorme forţe de muncă. Oamenii care nu de mult au lăsat sapa pentru strung formează cea mai mare parte a pu-

blicului. Problema principală aflată în atenția colectivului teatrului și care a generat, aici, discuții pasionante, chiar conflicte, s-ar formula astfel: „Cum ne adresăm publicului?” Se vehiculează multe idei; unii cer spectacole „de public”, pe „gustul unui anumit public”, alții spun că teatrul n-are voie să coboare la nivelul spectatorului neformat, ci, dimpotrivă, trebuie să-l educe, să-i modeleze cerințele. Publicul din Brașov este eterogen, multistratificat: avem un centru universitar (cu profil tehnologic), oameni cu studii medii și în plină formare superioară, oameni ai muncii din marile întreprinderi, și o numeroasă populație flotantă, cu pregătire redusă, venită din județe mai puțin dezvoltate, dar dornică să se instruiască, să vină la teatru. În fiecare seară de spectacol trebuie să dialogăm cu toți aceștia, simultan. Și, totuși, în diversitatea lui, acest public are un numitor comun: încrețea. Media sa de vârstă este de 25 de ani. Ce-i oferim? Cum îi oferim? — iată problema majoră.

**SPECTACOLE REALIZATE ÎN ULTIMELE STAGIUNI: 1975—76 — șase; 1976—77 — șase; 1977—78 — șapte; 1978—79 — șapte.**

**ÎN REPERTORIU, piese scrise de clasicii noștri: Caragiale, Camil Petrescu; de scriitorii români contemporani: Ecaterina Oproiu, Paul Everac, I. D. Sirbu, Dan Tărchiță, D. R. Popescu, Horia Lovinescu, Ion Băieșu; din literatura clasică universală semnate de Marlowe, Lope de Vega, Goldoni, A. P. Cehov; piese contemporane de: Osvaldo Dragún, Alan Ayckbourn, Ion Druță, Aleksandr Ghelman, Ivan Martinov.**

**MIRCEA ANDREESCU:** Cred într-un repertoriu serios, de piese profunde și cu adresă politică. În ultimii ani, am participat cu bucurie la atacarea unui asemenea repertoriu și am avut cu toții ambiția de a descoperi căi mai puțin bătătorite. Iată, pe afișul permanent puteți găsi *Un fluture pe lampă* de Paul Everac, *Interviu* de Ecaterina Oproiu, *Eduard al II-lea* de Marlowe, *Păsările tinerții noastre* de Ion Druță, *Trei surori* de Cehov, *O scrisoare pierdută* de I. L. Caragiale, *Maria și copiii ei* de Osvaldo Dragún. Mi se pare un afiș interesant, mobilizator pentru orice actor, un afiș stimulator, mai ales dacă piesele sînt puse în scenă de regizori buni, exigenți. Dar realitatea ne-a arătat că un asemenea repertoriu nu atrage publicul brașovean, nu capătă audiența meritată. Să recunoaștem, nu am găsit deocamdată mijloacele să aducem publicul la piesele mai dificile, la spectacolele bogate în idei. Poate

de nevoie de o restructurare a popularizării, de o regîndire a modalităților organizatorice de a incita interesul spectatorilor. Condiția actorului este aceea a oricărui actor „din provincie” — diferită de aceea a colegilor din Capitală. El joacă mai mult și capătă roluri mai diverse, într-un timp de realizare mai scurt. Eu, de pildă, într-o stagiune, am jucat Culiță, Eduard al II-lea, Dandanache... În spectacole de ținută, dar care, din păcate, n-au prins la public... Să nu ne descurajăm, să luptăm în continuare pentru asemenea texte de valoare. Se cere, la Brașov, multă comedie, eu mă consider actor de comedie, dar de comedie gravă, cu subtext...

**MIRCEA MARIN:** Lucrez în teatrul din Brașov doar de trei ani și jumătate, dar am studiat cu atenție repertoriul din stagiunile anterioare. Nu se juca aici o literatură de calitate, nu se putea vorbi, în trecut, de un program estetic sau politic. În ultimii ani s-a produs o schimbare, însă, firește, nimic nu se poate obține fără efort. Dramaturgia pe care o implantăm într-un teatru ce se doare esențialmente contemporan ne cere — pentru a trece din zona literaturii în aceea a spectacolului — o continuă strădanie spre calitate. Trebuie să formăm actori apti să atragă publicul. Ne-am propus deschiderea unui studio, factor material, după părerea mea, indispensabil oricărui teatru. La noi, timpul de repetiții e scurt, uneori chiar foarte scurt, actorii sînt nevoiți să rezolve problemele tehnice rapid, cu mijloace de expresie sigure. Un studio ar oferi posibilitatea verificării mijloacelor, obligîndu-i atât pe actori, cît și pe regizori la înprospătare. Mai cred că un asemenea studio, obișnuindu-i pe spectatori cu soluții scenice mai puțin uzitate, ar reprezenta o cale în plus de a-i forma, fapt care ne preocupă atât de mult...

**EUGEN MERCUS:** Problema studioului, binevenită în discuție, are și un alt aspect. M-am referit la blocajele ce intervin în viața trupei, din pricina absenței cîtorva actori tineri. Trebuie să vorbim și despre blocajele provocate de sală. Avem o singură scenă, mare, într-o sală concepută pentru un ateneu popular. N-avem „sală mică” și nici un alt spațiu de repetiții. Un studio ar răspunde mai multor nevoi: ar fi sediul unui laborator, sală de studiu scenic, spațiu de repetiții, punct de întîlnire cu publicul în reprezentării de factură aparte. Un asemenea studio, intitulat Studio „Contemporan”, am și inaugurat. În principiu, la precedentă ediție a Festivalului nostru, cu piesa *Tragicul Domn Ion al cămărilor* de Dărie Magheru — fiindcă îl vedem și ca o rampă de lansare a debuturilor dramaturgice, a producțiilor izbutite ale cenaclului local. Problema este să-i găsim un spațiu adecvat în incinta teatrului.

**DAN SANDULESCU:** Mi se pare esențială că majoritatea dintre noi am început să gîndim asemănător despre teatru. La Co-

loeviiul regizorilor, la Biriad, Liviu Ciulei făcea distincția dintre spectacolele bune și cele importante. Crede că în teatrul nostru se produce acum spectacole importante. Mă refer la *Trei surori*, *A cincea lebadă*, *O scrisoare pierdută*, *Eduard al II-lea* etc., importante pentru noi, actorii, prin efervescența pe care au creat-o. Aș mai releva, ca un fapt pozitiv, că azi, la spectacolele de comedie pe care le jucăm, destinate unui larg auditoriu, nu mai simțim în situația sără roșim. Ca altădată. Se simte exigența, „cruzimea” regizorilor, se simte spiritul nou.

**CONSTANTIN BABII :** Multă vreme am fost gelos pe actorii de la Piatra Neamț ; aș fi vrut să fac parte din acel colectiv și regretam că mi-am ales, la repartizare, teatrul din Brașov. Dar, mărturisesc, de la un timp gelozia mi-a scăzut : azi ne-am impus, avem și noi spectacole de calitate, formăm echipă în jurul cîte unui regizor. În teatrul nostru prinde viață o gîndire tină, actorii se arată receptivi la înnoiri, am senzația că se pot face minuni. În același timp — și acest lucru poate fi stimulator — ne batem zilnic cu o concepție retrogradă despre teatru, ne batem cu ignoranța unor spectatori, care nu primesc sau nu apreciază valorile autentice. Spectacole bune mor prematur, căci prea des publicul le preferă o comedioară proastă sau un text lipsit de idei... N-am reușit, deocamdată, să atragem în jurul teatrului intelctualitatea orașului, cadrele...

**VICTORIA NEGREA :** Teatrul are public numeros, peste o sută de mii de spectatori anual, dar nu ne este indiferent la ce spectacole vin acești spectatori. Trebuie să spun că un rol nefast în menținerea la un nivel coborît a gustului unei părți din public, despre a căruia eterogenitate s-a vorbit, îl joacă turneele unor teatre bucureștene, teatre care aduc la Brașov „sușe”, pe „Bibanu” „în reprezentație”, sau vin cu un *Soldat Svejk* penibil prin scîlîmbăieli. E ușor să-i faci pe oameni să rîdă. E ușor să alcătuești un repertoriu cu *Unchiul din Jamaica* și cu *Bunica se mărită*, cum s-a și făcut. Unii, în teatru, se declară partizanii acestor producții, aducînd argumentul planului de încasări. Dar majoritatea actorilor au alt punct de vedere. Aș sublinia funcția regizorului, rolul fermității și exigenței lui în opțiune. Regizorii noștri sînt un motor al schimbării mentalităților, un determinant al calității.

**EUGEN MERCUS :** Nivelul publicului a acaparat, pe bună dreptate, discuția. Situația cu care ne luptăm este urmarea unei politici de repertoriu greșite, duse mulți ani de zile. Hotărîtor, acum, este să formăm publicul cel tinăr, mîile de tineri din întreprinderile și școlile județului...

**MIRCEA MARIN :** Lupta „de idei”, dintre cele două poziții adverse existente în teatru în chestiunea publicului, ne-a ajutat să ne clarificăm opțiunile. Au pierdut partida parti-

zaniei spectacolelor așa-zis deconectante, „descerețitoare” — cum s-a spus la o dezbateră. Rămîne ca spectacolele cu texte de valoare să-i cheme pe spectatori și să nu pierdem din vedere proporția dintre piesele „grele” și cele „ușoare”.

**REDACȚIA :** Se spune, probabil cu îndreptățire, că fiecare teatru are publicul pe care-l merită. Acum, abia, resimțim umările unei îndelungate lipse de program, ale „politicii” teatrului de divertisment facil și comercial. Dar să vorbim și despre program, despre rolul Festivalului de teatru contemporan în viața colectivului și a orașului.

**EUGEN MERCUS :** S-a spus că s-a instaurat un spirit nou, de competiție, că s-au produs mutații semnificative. Aceasta, firește, și datorită regizorilor care lucrăm aici, Mircea Marin și cu mine, opțiunilor și cerințelor noastre, dar, în mare parte, și datorită Festivalului de teatru contemporan, care, dincolo de complexitatea implicațiilor și consecințelor sale, i-a încurajat pe unii, în tendințele lor pozitive, și i-a descurajat pe alții, în pornirile lor, negative. Spectacolele din Festival, aduse de cele mai bune teatre din țară, sînt, desigur, stimulative pentru colectiv, ele constituie o școală și pentru public ; dar cele mai eficiente pentru actori se dovedesc debaterile, care au devenit un adevărat curs de recolare.

Programul nostru este de a face teatru contemporan, și în primul rînd de a impune un repertoriu românesc de actualitate. Asta înseamnă, simplu, să jucăm piese românești bune și importante. Autorii cu care lucrăm acum sînt Paul Everac, Dumitru Radu Popescu, Teodor Mazilu, Romulus Cuga. Primim, mai ales în perioadele următoare Festivalului, nenumărate texte ; rămîne să selectăm.

**NICOLAE MANOLACHE :** Am 26 de ani, sînt cel mai tinăr membru al acestui colectiv. Mă aflu în teatrul din Brașov de un an, o lună și treisprezece zile. Am venit de la Turda, unde am stat doi ani și unde am lucrat cu Aureliu Manea, zicîndu-mi că la Brașov o să mă aflu mai aproape de casă. Din Turda, la două săptămîni, plecam cu avionul la București ; aici am stat patru luni fără să părăsesc teatrul nici o singură zi. În acest timp, am jucat în nouă spectacole, luînd rolurile „din zbor”. Am bucuria să joc în spectacole regizate de Eugen Mercus, Mircea Marin, Alexandru Tocilescu și am avut o „cîrușă de satisfacții”. Pentru prima oară în viața mea am fost într-un turneu în străinătate, în R.D.G. Dar vreau să adresez un apel colegilor mei de generație : sînt singur, într-un colectiv minunat, cu actori foarte buni, unde am fost primit cu multă dragoste. Îi rog pe colegii mei să vină la Brașov, să facem împreună teatru.

EUGEN MERCUS : Nădăjduim ca în viitor să fim în situația de a avea citova pasturi în plus pe care, imediat, să-i putem angaja pe cei cinci tineri actori de care avem neapărată nevoie. Deocamdată, rezolvăm unele situații cu tinerii amatori. Am organizat un concurs la care s-au prezentat sute de elevi, muncitori și studenți, dintre care am oprit 80, înființând Studioul artistului amator de pe lângă Teatrul Dramatic. Cu acești tineri, în majoritate elevi la Liceul Industrial C.F.R., am realizat două montări : *Nota zero la purtare* și *Tinerețe fără bătrânețe*.

DIMITRIE ROMAN : Turneul de astă-primăvară, în R.D.G., în schimbul de spectacole cu Teatrul din Karl Marx-Stadt (*Un fluture pe lampă* și *Maria și copiii ei*), a fost o experiență inedită și tonică. A fost prima „ieșire în lume”, înconunată de un mare succes, de public și de presă, fapt pentru care aș vrea să amintesc Direcției relațiilor externe din C.C.E.S. că sistemul de organizare a contactelor cu teatrele din străinătate trebuie mult îmbunătățit și deloc lăsat la voia întâmplării, așa cum se mai întâmplă...

VIRGINIA ITTA MARCU : Țin să mulțumesc revistei „Teatrul” pentru felul consecvent și obiectiv în care urmărește activitatea teatrului nostru ; ca actor, vreau să mulțumesc și pentru seria articolelor lui Nicolae Gafton, privind tehnica vorbirii, utile celor care lucrăm într-o sală insuficient echipată acustic. Tot prin intermediul revistei „Teatrul” lansez un apel către dramaturgi, solicitându-le roluri frumoase, atracționase, pentru noi, actrițele. Avem actrițe foarte bune, dar în piesele românești actuale găsim prea puține roluri pe măsura capacităților noastre. În altă ordine de idei, cred că trebuie făcut mai mult, atât în revista „Teatrul” cât și în alte publicații de cultură, pentru popularizarea actorilor de pe alte scene decât cele din Capitală.

**PREMIERE ABSOLUTE (12 — în ultimele patru stagioni) :** Eduard al II-lea (*Christopher Marlowe*) ; Mofturile Belisei (*Lope de Vega*) ; Maria și copiii ei (*Osvaldo Dragún*) ; Păsările tinereții noastre (*Ion Druță*) ; Fluturii cenușii (*Emil Poenaru*), Tragicul Domn Ion al cămilelor (*Darie Magheru*), Ultima minune a lumii (*Dimitrie Roman*) — ultimii trei, autori brașoveni.

**REDACTIA :** Problemele discutate sînt însemnate pentru viața colectivului brașovean. Ar fi la fel de interesant să aflăm mai multe despre modul cum se manifestă teatrul ca factor de cultură și de educație în viața județului, în munca cu amatorii, care este aportul său la Festivalul „Cîntarea României”.

VICTORIA NEGREA : Factorii responsabili de bunul-mers al activităților culturale în județ apreciază ca extrem de importantă contribuția teatrului. Numeroasele premii pe care formațiile noastre de amatori le-au cîștigat în ambele ediții ale „Cîntării României” se datorează îndrumării directe de către actorii-instructori. Teatrul este adînc implicat în viața cultural-politică a orașului și a județului, participă la toate evenimentele. Spectacolele de gală, recitalurile, marile manifestări culturale le realizăm cu sprijinul direct al Teatrului Dramatic. Subliniez, cu mîndrie, că aici s-a născut ideea organizării Festivalului de teatru contemporan, idee formulată într-o secțiune a Congresului culturii și educației socialisto și materializată, precum ați văzut, prin cele două ediții. Acest festival are un efect excelent asupra colectivului ; azi, în construirea repertoriului, se ține seamă de spiritul de competiție instaurat. Publicul îl primește și el cu entuziasm ; totodată, își admiră teatrul pentru curajul de a intra în competiție cu cele mai interesante spectacole din țară.

DIMITRIE ROMAN : S-a vorbit despre programul ideologic și estetic al teatrului, subliniindu-se preocuparea pentru promovarea dramaturgiei contemporane românești. Aș aminti și despre ambiția noastră de a lansa titluri inedite în premieră absolută. S-a vorbit, de asemenea, despre spiritul nou, care se datorează în mare măsură Animatorului. Animatorul, la noi, este reprezentat printr-un colectiv, cuprinzînd conducerea teatrului, regizorii și secretariatul literar. Sîntem conștienți că sarcinile noastre artistice sînt mari ; mai avem mult de făcut pentru a atinge cotele dorite ale exigenței. Cu toții am simțit radiația Festivalului de teatru contemporan, manifestare care ne-a racordat la circuitul ideilor actuale în teatrul românesc, obligîndu-ne la îmbunătățirea calității repertoriului și, implicit, a spectacolelor.

Avem un colectiv relativ vîrstnic, cu experiență în muncă, pasionat de teatru ; avem doi regizori foarte buni și un repertoriu ambițios. În acest an, în afara pieselor lui Romulus Guga (*Evel mediu întimplător*) și Teodor Mazilu (*Mobilă și durere*), am înscris pe afiș un Shakespeare (*Othello*) și un Shaw (*Nu se știe niciodată*)... Am reușit să avem și un repertoriu permanent. Se poate spune, așadar, că Teatrul din Brașov începe să-și contureze un profil pe coordonatele teatru-

**STAGIUNI PERMANENTE în localități din județul Brașov și din județele limitrofe :** Codlea, Făgăraș, Rupea, Zărnești, Tohan, Predeal, Rîșnov, Lunca Cilnicului, Săcele, Orașul Victoria, Vulcan, Hărman, Feldioara, Moeциul de Sus, Măeruş (Județul Brașov) și Tușnad, Miercurea Ciuc, Sinaia, Sfîntul Gheorghe, Rucăr, Intorsura Buzăului.

### COLABORAREA CU AMATORII

Teatrul Dramatic din Braşov patronează activitatea artistică de la întreprinderea de tractoare, întreprinderea de autocamioane, „Electroprecizia”-Săcele, Cooperativa agricolă de producţie Hărman, întreprinderea agricolă de stat Prejmer şi dă periodic reprezentaţii la cluburile „Tractorul” şi „Steagul Roşu”.

Douzeci dintre cei treizeci de actori ai teatrului sînt instructori artistici permanenţi ai formaţiilor de amatori de la diferite întreprinderi şi unităţi de producţie, instituţii şi centre agroindustriale din oraşul şi judeţul Braşov.

lui contemporan. Avem dificultăţi în formarea şi educarea publicului, dar, cum teatrul nu poate exista fără public, sînt convins că, în cele din urmă, vom reuşi în această întreprindere ambiţioasă, pe care ne-o cere însăşi viaţa.

## „Rampă”, acum 50 de ani noiembrie 1929

Eveniment la Opera Română : sub conducerea dirijorală a lui Alfred Alessandrescu se cîntă *Faust*, eu Emil Marinescu, cu Niculescu-Basu (Mefisto), cu Costescu-Duca... ● Dintre actorii Teatrului Naţional din Cluj, la început de stagione : soţii Bărsan, Neamţu-Ottonel, Ştefan Braborescu, Ion Tilvan, Nunuţa Hodoş. ● A. de Herz, dramaturgul căruia succesul îi joacă multe feste, cred că a găsit secretul *Oului lui Columb*, alcătuiindu-şi o trupă „pentru succese”. ● La cinematograful-teatru „Elite”, sîntem invitaţi *şi călare şi pe jos* de Sily Vasiliu, N. Kanner, Lică Rădulescu. Revista are zece tablouri şi se termină după miezul nopţii! ● Un „record” : la Teatrul Naţional din Bucureşti se joacă a 13-a oară *Georges Dandin*, „în

aceiaşi fastuoasă montare ca la premieră”. În rolul titular, I. Sirbu. ● Un mare succes al Luciei Sturza Bulandra, *Profesiunea doamnei Warren*, secundată de Marietta Sadova (Vivie), George Storin (Crofts), Ion Manolescu (Praed). Peste un sfert de veac, la „Municipal”, acţiunea va străluci, în acelaşi rol, ca în 1929... Miracolul talentului! ● Tinerii actori fundează în Bucureşti un teatru de avangardă cu viaţă efemeră, *Fantome şi paieţe*. Animator, Sandu Eliad. În trupă, foarte tinerii Ion Manta, Sergiu Dumitrescu, Mielu Constantinescu, Ş. Holban, Dida Solomon. ● Mihail Sadoveanu împlineşte o jumătate de veac. Cel mai adecvat omagiu şi-l aduce maestrul însuşi, tipărend capodopera *Zodia cancerului* sau *Vremea Ducăi Vodă*. ●

REDACTIA : Concluziile acestei dezbateri le vor trage atît cititorii cît şi participanţii la „masa rotundă”. Am surprins împreună „din mers” un moment al teatrului, o secvenţă din dinamica schimbărilor ce se petrec aici. În plină efervescenţă creatoare, Teatrul Dramatic din Braşov s-a transformat într-un laborator, în care preţioase sînt, deocamdată, ideile şi iniţiativele. S-au cîştigat poziţii de principiu privind politica repertorială ; s-a dobîndit adeziunea colectivului la un teatru bogat în idei, orientat către valoare artistică şi angajat politic. Fireşte, mai sînt greutăţi, unele subiective, altele obiective, se manifestă încă sechele ale vechiului mod de a primi şi a privi teatrul, se mai fac concesii repertoriale, mai apar spectacole mediocre. Esenţiale, însă, sînt spiritul constructiv, climatul de lucru, veritabilă sursă de energie, datorită căreia colectivul izbuteşte, azi, să facă faţă răspunderilor sale.

Naţionalul bucareştean reia *Suflete tari* de Camil Petrescu. Matei Boiu-Dorcani va fi C. Nottara, Ion Sirbu — Culai, iar Maria Filotti — Ioana Boiu. Regia, Paul Gusty. Bătăiosul Camil va fi aproape mulţumit! ● Se inaugurează matineele literare ale Teatrului Naţional. Profesorul D. Caracostea va vorbi despre „Aspecte din poezia nonstră populară”, iar un grup de actori, în frunte cu C. Nottara, vor spune versuri. Din comoara folclorului muzical, un tarsaf de lăutari va selecta cîntece vechi, ce vor răsună atît de firesc pe prima scenă a ţării... ● Tudorică Muşatescu, în delicioase stanţe, face comentariul sui-generis al viciei publice. Despre oportunismul ziarului „Universul”, scrie : „Mai notăm un fapt politic ce va merge ca pe sîrmă / „Universul” umblă iarăşi după noi schimbări la feţe / Şi, voină să se ia bine cu partidul de la cîrmă / A organizat, strategic, un concurs de... frumuseţe!”

I. N.